

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 28. mája 2013*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Obmedzujúce opatrenia prijaté proti určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Tunisku — Zmrazenie finančných prostriedkov — Článok 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie — Žaloba o náhradu škody — Článok 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu — Neprípustnosť“

Vo veci T-187/11,

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi,

Tarek Trabelsi,

v zastúpení: pôvodne A. Metzker, neskôr A. Tekari, advokáti,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: pôvodne G. Étienne a A. Vitro, neskôr G. Étienne, M. Bishop a M.-M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: A. Bordes a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia,

a

Tuniská republika, v zastúpení: W. Bourdon, advokát,

vedľajší účastníci konania,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorej predmetom je jednak zrušenie vykonávacieho rozhodnutia Rady 2011/79/SZBP zo 4. februára 2011, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 2011/72/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Tunisku (Ú. v. EÚ L 31, s. 40), a jednak návrh na náhradu škody,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka a D. Gratsias (spravodajca),

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. novembra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Následkom politických udalostí, ktoré sa udiali v Tunisku v decembri 2010 a januári 2011, prijala 31. januára 2011 Rada Európskej únie okrem iného na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie 2011/72/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Tunisku (Ú. v. EÚ L 28, s. 62).

2 Odôvodnenia 1 a 2 rozhodnutia 2011/72 znejú:

„Rada 31. januára 2011 opätovne vyjadrila plnú solidaritu a podporu Tunisku a jeho ľudu v ich snahe o vytvorenie stabilnej demokracie, právneho štátu, demokratického pluralizmu a plného dodržiavania ľudských práv a základných slobôd.

Rada okrem toho rozhodla, že prijme reštriktívne opatrenia voči osobám, ktoré sú zodpovedné za spreneveru štátnych tuniských finančných prostriedkov, čím oberajú tuniský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja ich hospodárstva a spoločnosti a narúšajú rozvoj demokracie v krajine.“

3 Podľa článku 1 rozhodnutia 2011/72:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré vlastní, majú v držbe alebo kontrolujú osoby zodpovedné za spreneveru tuniských štátnych finančných prostriedkov a s nimi spojené fyzické alebo právnické osoby alebo subjekty, ktoré sa uvádzajú v prílohe.

2. Žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje sa priamo ani nepriamo nesprístupnia fyzickým ani právnickým osobám ani subjektom uvedeným v prílohe alebo v ich prospech.

3. Príslušný orgán členského štátu môže povoliť uvoľnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov alebo sprístupnenie určitých finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov za podmienok, ktoré považuje za vhodné, potom, ako stanoví, že dotknuté finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú:

a) potrebné na uspokojenie základných potrieb osôb uvedených v prílohe a ich nezaopatrených rodinných príslušníkov...;

- b) určené výlučne na úhradu primeraných honorárov a náhradu vzniknutých výdavkov súvisiacich s poskytovaním právnych služieb;
  - c) určené výlučne na zaplatenie poplatkov alebo úhradu nákladov na bežnú držbu, alebo správu zmrazených finančných prostriedkov, alebo hospodárskych zdrojov, alebo
  - d) potrebné na mimoriadne výdavky...“
- 4 Podľa článku 2 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 „Rada na návrh členského štátu alebo vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku vytvorí zoznam uvedený v prílohe a vykoná v ňom zmeny a doplnenia“.
- 5 Podľa článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 „sa v prílohe uvádzajú dôvody zaradenia osôb a subjektov do zoznamu“.
- 6 Podľa článku 5 rozhodnutia 2011/72:
- „Toto rozhodnutie sa uplatňuje počas obdobia 12 mesiacov. Podlieha neustálej revízii. Obnovuje sa alebo sa mení a dopĺňa podľa potreby, ak Rada nepovažuje jeho ciele za splnené.“
- 7 Na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/72 boli uvedené len mená dvoch fyzických osôb, ktorými sú pán Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Ali, bývalý prezident Tuniskej republiky, a pani Leïla Bent Mohammed Trabelsi, jeho manželka.
- 8 Na základe „rozhodnutia 2011/72... a najmä jeho článku 2 ods. 1 v spojení s článkom 31 ods. 2 [ZEÚ]“ prijala Rada 4. februára 2011 vykonávacie rozhodnutie 2011/79/SZBP, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 2011/72 (Ú. v. EÚ L 31, s. 40, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- 9 Článok 1 napadnutého rozhodnutia stanovil, že zoznam priložený k rozhodnutiu 2011/72 sa nahradil novým zoznamom. V ňom bolo uvedených 48 fyzických osôb. Vo štvrtom riadku tohto nového zoznamu bol v stĺpci nazvanom „Meno“ uvedený „Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI“. V stĺpci nazvanom „Identifikačné údaje“ bolo spresnené: „Tunisan narodený 7. 1. 1980 v líbyjskej Sabhe, syn Yaminy SOUIEIOVEJ, konateľ spoločnosti, manžel Inès LEJRIOVEJ; bydlisko: Résidence de l’Etoile du Nord, Suite B, 7. poschodie, byt č. 25, Centre urbain du nord, Cité El Khadra, Tunis; držiteľ národného preukazu totožnosti č. 04524472“. Nakoniec v stĺpci nazvanom „Dôvody“ bolo uvedené: „Tuniské orgány vedú proti osobe súdne vyšetrovanie z dôvodu nadobudnutia nehnuteľného a hnutelného majetku, otvorenia bankových účtov a držania finančných aktív vo viacerých krajinách v súvislosti s praním špinavých peňazí“.
- 10 Napadnuté rozhodnutie nadobudlo účinnosť v deň jeho prijatia v súlade s jeho článkom 2.
- 11 Na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a rozhodnutia 2011/72 prijala Rada 4. februára 2011, teda v ten istý deň, ako bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, nariadenie (EÚ) č. 101/2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom vzhľadom na situáciu v Tunisku (Ú. v. EÚ L 31, s. 1). Ako vyplýva z jeho odôvodnenia 2, toto nariadenie bolo prijaté, pretože opatrenia zavedené rozhodnutím 2011/72 „patri[li] do pôsobnosti [ZFEÚ, takže] na zabezpečenie jeho vykonania [bolo] potrebné opatrenie na úrovni Únie“.
- 12 Článok 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 101/2011 v podstate prevzal ustanovenia článku 1 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2011/72. Toto nariadenie obsahovalo navyše „prílohu I“, rovnakú s prílohou rozhodnutia 2011/72, zmeneného a doplneného napadnutým rozhodnutím.

- 13 Dňa 7. februára 2011 bol pánovi Mohamedovi Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsimu adresovaný list, aby mu po prvé bolo oznámené, že voči nemu boli na základe napadnutého rozhodnutia prijaté reštriktívne opatrenia, po druhé, že môže predložiť príslušným orgánom daného členského štátu žiadosť o povolenie použiť zmrazené finančné aktíva na splnenie základných potrieb alebo na osobitné platby, po tretie, že môže podať Rade žiadosť o opätovné preskúmanie svojej situácie a po štvrté, že môže napadnúť napadnuté rozhodnutie pred Všeobecným súdom. Z dokumentov v spise predložených Všeobecnému súdu vyplýva, že list sa Rade vrátil bez toho, aby bol jeho adresátovi doručený.
- 14 Rozhodnutie Rady 2012/50/SZBP z 27. januára 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2011/72 (Ú. v. EÚ L 27, s. 11), na jednej strane a rozhodnutie Rady 2013/72/SZBP z 31. januára 2013, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2011/72 (Ú. v. EÚ L 32, s. 20), na druhej strane predĺžili do 31. januára 2013, resp. do 31. januára 2014 uplatnenie reštriktívnych opatrení uložených rozhodnutím 2011/72, zmeneným a doplneným napadnutým rozhodnutím.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 15 Žalobným návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. marca 2011 podali pán Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, jeho manželka pani Ines Lejri a ich tri maloleté deti Moncef, Selima a Tarek (ďalej len „prvý žalobca, druhý žalobca, tretí žalobca, štvrtý žalobca a piaty žalobca“) túto žalobu. Navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
  - „vymazal“ z tohto rozhodnutia na jednej strane meno prvého a druhého žalobcu, ako aj meno mamy prvého žalobcu a na druhej strane, uvedenie jeho adresy,
  - „priznal právo na odpoveď“ v prospech prvého a druhého žalobcu,
  - „zabezpečil ochranu“ piatemu žalobcovi,
  - uložil Rade „preskúmať jej akt a dodržiavať zásadu prezumpcie neviný“,
  - „odložil výkon aktu vydaného Radou“,
  - zaviazal Radu zaplatiť prvému žalobcovi sumu vo výške 150 000 eur ako náhradu ujmy, ktorú utrpel,
  - „uložil Únii náhradu trov konania vo výške 25 000 eur“,
  - „zaviazal štát na zaplatenie sumy mimosúdnych výdavkov, ktorú určí Všeobecný súd podľa zásad spravodlivosti na základe článku L 761-1 [francúzskeho správneho poriadku]“.
- 16 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 31. marca 2011 žalobcovia podali návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením zo 14. júla 2011 ho predseda Všeobecného súdu zamietol a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.
- 17 Dňa 24. júna 2011 podala Tuniská republika návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník. Uznesením z 26. septembra 2011 predseda tretej komory Všeobecného súdu povolil jej vstup do konania a poukázal na to, že vo vzťahu k Tuniskej republike by sa s vecou malo zaobchádzať dôverne.
- 18 Dňa 11. júla 2011 podala Európska komisia návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník. Uznesením z 26. septembra 2011 predseda tretej komory Všeobecného súdu povolil jej vstup do konania.

- 19 Dňa 28. septembra 2011 podala Rada do kancelárie Všeobecného súdu svoje vyjadrenie k žalobe. Navrhla, aby Všeobecný súd zamietol žalobu a zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.
- 20 Dňa 17. novembra 2011 Komisia uviedla, že neplánuje podať vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania. Tuniská republika vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania v lehote, ktorá jej bola stanovená podľa článku 116 ods. 4 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, nepodala.
- 21 Žalobcovia nepodali repliku v lehote, ktorá im bola stanovená podľa článku 47 ods. 2 rokovacieho poriadku.
- 22 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Opatrením na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na jednu otázku.
- 23 Podaniami zapísanými do registra v kancelárii Všeobecného súdu 27. septembra 2012, 28. septembra 2012 a 2. októbra 2012 Komisia, žalobcovia a Rada tejto výzve vyhovelí.
- 24 Okrem toho podaniami zapísanými do registra v kancelárii Všeobecného súdu 30. októbra a 5. novembra 2012 predložila Rada nové návrhy dôkazov.
- 25 Na pojednávaní 7. novembra 2012 boli vypočuté prednesy žalobcov a Rady a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil.

Právny stav

A – O prípustnosti

- 26 Podľa článku 111 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd, ak je, okrem iného, zjavne nepríslušný rozhodnúť o návrhu alebo ak je návrh zjavne neprípustný, bez ďalšieho konania vo veci rozhodnúť odôvodneným uznesením.
- 27 *A fortiori*, ak je Všeobecný súd zjavne nepríslušný rozhodnúť o žalobnom návrhu alebo ak žaloba z akéhokoľvek dôvodu obsahuje zjavne neprípustný žalobný návrh, môže sa Všeobecný súd zaoberať touto predbežnou otázkou aj bez návrhu a odpovedať na ňu rozsudkom (rozsudky Všeobecného súdu z 29. septembra 2009, Thomson Sales Europe/Komisia, T-225/07 a T-364/07, neuvverejnený v Zbierke, bod 217, a z 13. júna 2012, Insula/Komisia, T-246/09, bod 105).
- 28 Vo svetle týchto úvah treba preskúmať príslušnosť Všeobecného súdu rozhodnúť o návrhoch podaných žalobcami, ako aj o ich prípustnosti.

1. O rozsahu a prípustnosti žalobných návrhov na zrušenie

a) O rozsahu žalobných návrhov na zrušenie

- 29 Ako bolo pripomenuté v bode 15 vyššie, žalobcovia vo svojom žalobnom návrhu navrhli zrušenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu. Okrem toho Všeobecnému súdu navrhli „vymazať“ z tohto rozhodnutia na jednej strane meno prvého a druhého žalobcu, ako aj meno matky prvého žalobcu a na druhej strane, uvedenie adresy prvého žalobcu.
- 30 V tejto súvislosti treba uviesť, že tento posledný návrh je zjavne pokrytý návrhmi na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

31 Okrem toho treba konštatovať, že advokát žalobcov vypočutý na pojednávaní k rozsahu návrhov uvedených v bode 29 vyššie uviedol, že jeho klienti žiadali zrušenie napadnutého rozhodnutia len vo vzťahu k prvému žalobcovi. Toto bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

b) O aktívnej legitímácii žalobcov

32 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú.

33 V danom prípade napadnuté rozhodnutie menovite uvádza prvého žalobcu. Tento má tak dostatočný záujem na zrušení tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom sa ho týka. Tento záujem na konaní trvá navyše dodnes, keďže sa predĺžilo uplatňovanie reštriktívnych opatrení rozhodnutia 2011/72, zmeneného a doplneného napadnutým rozhodnutím.

34 Pokiaľ ide o ďalších žalobcov, a to o manželku a maloleté deti prvého žalobcu, netreba preskúmať ani ich aktívnu legitímáciu, ani následne ich záujem na konaní, keďže nepredkladajú odlišné žalobné návrhy ako prvý žalobca (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 31; rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júla 2003, Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, T-374/00, Zb. s. II-2275, bod 57, a z 9. júla 2007, Sun Chemical Group a i./Komisia, T-282/06, Zb. s. II-2149, bod 50).

2. O prípustnosti ostatných žalobných návrhov

a) O návrhoch, aby Všeobecný súd priznal „právo na odpoveď [v prospech prvého a druhého žalobcu]“ a zabezpečil ochranu piatemu žalobcovi

35 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd „zabezpečil ochranu“ piatemu žalobcovi.

36 Žiadne ustanovenie Zmlúv ani žiadna zásada však neopravňuje Všeobecný súd na rozhodnutie o podobnom návrhu. Okrem toho žalobcovia nespresnili, o aký právny základ sa opierajú.

37 Za týchto podmienok treba uvedený návrh zamietnuť, keďže bol podaný na súd, ktorý zjavne nemá právomoc o ňom rozhodovať.

38 Navyše žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd „priznal právo na odpoveď [v prospech prvého a druhého žalobcu]“. Z dôvodov uvedených v bode 36 vyššie však treba tento návrh, ako to tvrdila Rada, zamietnuť, keďže bol podaný na súd, ktorý nemá právomoc o ňom rozhodovať.

b) O návrhoch na uloženie príkazu

39 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd uložil Rade „preskúmať svoj akt a dodržiavať zásadu prezumpcie neviný“.

40 Súd Únie však v rámci právomoci na zrušenie, ktorá mu je priznaná ustanoveniami článku 263 ZFEÚ, nemá oprávnenie udeľovať príkazy inštitúciám (rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. júla 2007, CB/Komisia, T-266/03, neuverejnený v Zbierke, bod 78, a Všeobecného súdu z 9. septembra 2010, Now Pharm/Komisia, T-74/08, Zb. s. II-4661, bod 19).

41 Všeobecný súd tak nemá oprávnenie rozhodnúť o návrhoch na uloženie príkazu uvedených v bode 39 vyššie, ktoré treba zamietnuť ako zjavne neprípustné.

c) O návrhoch na odklad výkonu

42 Podľa článku 278 ZFEÚ:

„... ak Súdny dvor usúdi, že si to okolnosti vyžadujú, môže nariadiť odklad výkonu napadnutého aktu“.

43 Podľa článku 104 ods. 2 rokovacieho poriadku musí návrh na odklad výkonu podaný na základe článku 278 ZFEÚ predovšetkým uviesť okolnosti preukazujúce naliehavosť. Okrem toho ho treba podľa toho istého článku odseku 3 podať samostatným podaním.

44 V danom prípade žalobcovia Všeobecnému súdu žalobným návrhom navrhujú, aby „odložil výkon aktu vydaného Radou“.

45 Podľa jeho názvu zodpovedá žalobný návrh návrhu na odklad výkonu podľa článku 278 ZFEÚ. Nebol však podaný samostatným podaním. Už iba z tohto dôvodu ho treba zamietnuť ako zjavne neprípustný.

d) O návrhoch na náhradu škody

46 Na splnenie požiadaviek uvedených v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku musí žaloba smerujúca k náhrade škody spôsobenej inštitúciou alebo orgánom Únie obsahovať údaje, ktoré umožňujú určiť konanie, ktoré žalobca inštitúcii alebo dotknutému orgánu vytýka, dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že medzi konaním a škodou, ktorú údajne utrpel, existuje príčinná súvislosť, ako aj charakter a rozsah tejto škody (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, Zb. s. II-211, bod 132 a tam citovanú judikatúru).

47 V danom prípade žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd zaviazal Radu zaplatiť prvému žalobcovi sumu vo výške 150 000 eur ako náhradu ujmy, ktorú utrpel.

48 Z dôvodu chýbajúcich spresnení v žalobnom návrhu v tomto smere a bez indícií v ostatných dokumentoch spisu však nemôže Všeobecný súd s istotou určiť ani presnú povahu ujmy namietanej žalobcami, ani príčinnú súvislosť, ktorá vraj existuje medzi správaním, ktoré vytýkajú žalobcovia Rade, a touto ujmou. Okrem toho nič v žalobnom návrhu nepoukazuje na to, že správanie vytýkané žalobcami Rade zodpovedá prijatiu napadnutého rozhodnutia. Návrhy na náhradu škody, ktoré sú zmienené až v poslednom bode žalobného návrhu, v ktorom sú vymenované návrhy predložené žalobcami, nie sú, aspoň nie výslovne, podporené žiadnym žalobným dôvodom. Tieto návrhy na náhradu škody sú teda nejasné a musia byť z toho dôvodu zamietnuté ako zjavne neprípustné.

e) O návrhoch na zaviazanie na zaplatenie sumy mimosúdnych výdavkov

49 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd „zaviazal štát na zaplatenie sumy mimosúdnych výdavkov, ktorú určí Všeobecný súd podľa zásad ekvity na základe článku L 761-1 [francúzskeho správneho poriadku]“.

50 Ako však uviedla Rada, súd Únie nemá právomoc rozhodnúť o návrhoch proti štátu predložených na základe ustanovení práva členského štátu (pozri analogicky uznesenie Súdu prvého stupňa z 1. februára 2005, Gómez Cobacho/Španielsko, T-413/04, neuvverejnený v Zbierke, bod 7).

51 Preto treba vyššie uvedené návrhy zamietnuť ako podané na súd, ktorý nemá právomoc o nich rozhodnúť.

B – Zostávajúca časť žaloby

52 Na podporu svojich návrhov na zrušenie uviedli žalobcovia dôvody založené po prvé na nedostatku právomoci orgánu, ktorý prijal napadnuté rozhodnutie, po druhé na porušení povinnosti odôvodnenia, po tretie na porušení základných práv, najmä vlastníckeho práva, po štvrté na zjavne nesprávnom posúdení a po piate na zneužití právomocí.

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomocí orgánu, ktorý prijal napadnuté rozhodnutie

53 Prvým žalobným dôvodom žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté nepríslušným orgánom, keďže jeho signatárovi nebolo riadne udelené splnomocnenie na podpis.

a) Uplatniteľné ustanovenia

54 Podľa článku 16 ods. 9 ZEÚ:

„Zloženiam Rady, s výnimkou zloženia Rady pre zahraničné veci, predsedajú zástupcovia členských štátov v Rade na základe zásady rovnosti rotácie v súlade s článkom 236 [ZFEÚ].“

55 Podľa článku 18 ods. 3 ZEÚ:

„Vysoký predstaviteľ predsedá Rade pre zahraničné veci.“

56 Podľa článku 2 ods. 5 druhého pododseku Rokovacieho poriadku Rady, priloženého k rozhodnutiu Rady z 1. decembra 2009, ktorým sa schvaľuje jej rokovací poriadok (Ú. v. EÚ L 325, s. 36):

„Rade pre zahraničné veci predsedá vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, ktorého môže v prípade potreby zastúpiť člen tohto zloženia, ktorý zastupuje členský štát, ktorý vykonáva polročné predsedníctvo Rady.“

57 Z kombinácie týchto ustanovení vyplýva, že príslušným orgánom na podpísanie aktov prijatých zložením Rady zodpovedným za zahraničné veci je v zásade vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku. Ten sa však v prípade potreby môže dať zastúpiť členom zloženia, ktorý zastupuje členský štát vykonávajúci polročné predsedníctvo Rady.

b) Uplatnenie na predmetný prípad

58 V danom prípade je nesporné, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté Radou zasadajúcou v zložení zodpovedným za zahraničné veci. Taktiež je nesporné, že 4. februára 2011, v deň jeho prijatia, zasadal pán János Martonyi v Rade pre zahraničné veci ako zástupca členského štátu, ktorý vykonáva polročné predsedníctvo Rady. Okrem toho z úvah uvedených v bode 57 vyššie vyplýva, že v tomto postavení mohol právoplatne zastúpiť vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a mal právomoc podpísať napadnuté rozhodnutie bez preukázania toho, že mu bolo udelené splnomocnenie na podpis, ako to tvrdia žalobcovia.

59 Následne treba prvý žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

a) O rozsahu žalobného dôvodu

- 60 Druhým žalobným dôvodom žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie nerešpektuje povinnosť odôvodnenia upravenú v článku 3 francúzskeho zákona č. 79-587 z 11. júla 1979 o odôvodnení správnych aktov a zlepšení vzťahov medzi správou a verejnosťou (JORF z 12. júla 1979, s. 1711). Podľa nich sa toto rozhodnutie obmedzilo na zopakovanie stereotypnej formulky, čo je v rozpore s francúzskou správnu judikatúrou.
- 61 Podľa ustálenej judikatúry však nemôžu mať vnútroštátne právne predpisy akejkoľvek povahy prednosť pred právom, ktoré pochádza zo Zmluvy o EÚ alebo Zmluvy o FEÚ, a teda vyplýva z autonómneho právneho prameňa, vzhľadom na jeho samostatnosť, pokiaľ nemá byť spochybnený právny základ samotnej Únie. Preto sa nemožno na podporu žaloby o neplatnosť smerujúcej proti aktu Únie úspešne odvolávať na vnútroštátne ustanovenie (rozsudky Súdneho dvora zo 4. februára 1959, Stork/Vysoký úrad, 1/58, Zb. s. 43, bod 4; zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Zb. s. 1125, bod 3, a z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, Zb. s. I-8015, bod 61).
- 62 Žalobcovia sa preto nemôžu na podporu tejto žaloby úspešne odvolávať na porušenie francúzskeho právneho predpisu, ktorý zaväzuje správny orgán odôvodniť niektoré svoje právne akty.
- 63 Podľa ustálenej judikatúry však platí, že omyl, ku ktorému došlo pri odkaze na uplatniteľný text, nemôže spôsobiť neprípustnosť vzneseného žalobného dôvodu, ak predmet a zhrnutie tohto dôvodu vyplývajú dostatočne jasne zo žaloby (rozsudok Súdneho dvora zo 7. mája 1969, X/Kontrolná komisia, 12/68, Zb. s. 109, bod 7; rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, Zb. s. II-2967, bod 36, a z 13. novembra 2008, SPM/Rada a Komisia, T-128/05, neuvverejnený v Zbierke, bod 65). Z toho vyplýva, že ani žalobca nie je povinný výslovne uviesť pravidlo osobitného práva, na ktorom založil svoj žalobný dôvod, ak je jeho argumentácia dostatočne jasná a žalovaný a sudca Únie môžu bez ťažkostí toto pravidlo identifikovať (rozsudok SPM/Rada a Komisia, už citovaný, bod 65; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Galileo International Technology a i./Komisia, T-279/03, Zb. s. II-1291, bod 47). Preto treba žalobný dôvod uvedený v bode 60 vyššie napriek chybnému odkazu na ustanovenie francúzskeho práva chápať v tom zmysle, že žalobcovia mali v úmysle namietat', že napadnuté rozhodnutie z dôvodu jeho stereotypnej povahy porušilo povinnosť odôvodnenia právnych aktov Únie stanovenú článkom 296 ZFEÚ a článkom 41 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389). K tomuto výkladu žalobného návrhu sa na pojednávaní navyše priklonil advokát žalobcov.

b) O dôvodnosti žalobného dôvodu

- 64 Podľa článku 296 druhého odseku ZFEÚ: „v právnych aktoch [prijatých inštitúciami Únie] sa uvedú odôvodnenia“.
- 65 Podľa článku 41 ods. 2 písm. c) Charty zahŕňa právo na dobrú správu vecí verejných predovšetkým „povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia“.
- 66 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ a článkom 41 Charty základných práv musí byť prispôbené povahe sporného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Musia z neho vyplývať jasne a jednoznačne úvahy orgánu, ktorý prijal rozhodnutie, umožňujúce zainteresovaným osobám spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonávať preskúmanie zákonnosti. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb. s. II-4665, bod 141 a tam citovanú judikatúru).

- 67 Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu zodpovedá požiadavkám článku 296 ZFEÚ a článku 41 Charty základných práv, musí byť posúdená nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť. Konkrétne, akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia, ktoré bolo vo vzťahu k nej prijaté. Navyše miera presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraná materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, za akých má byť prijaté (pozri rozsudok Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 141 a tam citovanú judikatúru).
- 68 Predovšetkým by odôvodnenie opatrenia na zmrazenie majetku v zásade nemalo pozostávať iba zo všeobecnej a stereotypnej formuly. S výhradami uvedenými v predchádzajúcom bode musia byť naopak v takomto opatrení uvedené osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnieva, že predmetná právna úprava sa uplatní na zainteresovanú osobu (pozri v tomto zmysle rozsudok Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 143).
- 69 V danom prípade sú v napadnutom rozhodnutí jednoznačne uvedené právne úvahy, na ktorých sa zakladá. Preambula totiž výslovne odkazuje na „rozhodnutie 2011/72...“, a najmä na jeho článok 2 ods. 1 [v spojení] s článkom 31 ods. 2 [ZEÚ]“. Príloha napadnutého rozhodnutia odkazuje na článok 1 rozhodnutia 2011/72.
- 70 Navyše z prílohy k napadnutému rozhodnutiu v spojení so samotným názvom tohto rozhodnutia vyplýva, že na prvého žalobcu sa vzťahovali reštriktívne opatrenia „vzhľadom na situáciu v Tunisku“, keďže „Tuniské orgány viedli proti nemu súdne vyšetrowanie z dôvodu nadobudnutia nehnuteľného a hnutelného majetku, otvorenia bankových účtov a držania finančných aktív vo viacerých krajinách v súvislosti s praním špinavých peňazí“. Skutkové úvahy, na základe ktorých bol majetok prvého žalobcu zmrazený, sú teda uvedené jasne a jednoznačne.
- 71 Na rozdiel od tvrdení žalobcov navyše nemajú tieto úvahy stereotypnú povahu. Nie sú totiž koncipované ako ustanovenie so všeobecnou pôsobnosťou. Ide síce o tie isté, na základe ktorých bol ostatným fyzickým osobám uvedeným v napadnutom rozhodnutí zmrazený majetok. Týkajú sa však konkrétnej situácie prvého žalobcu, proti ktorému, ako aj proti ostatným osobám podľa Rady vedú tuniské orgány súdne vyšetrowanie v súvislosti s praním špinavých peňazí.
- 72 Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie obsahuje údaje o právnych a skutkových okolnostiach, ktoré podľa orgánu, ktorý ho prijal, predstavujú jeho dôvodnosť. Inak povedané, jeho text jasne a jednoznačne naznačuje argumentáciu Rady. Napadnuté rozhodnutie preto v plnom rozsahu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ a článku 41 Charty.
- 73 Za týchto podmienok treba druhý žalobný dôvod zamietnuť.

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení vlastníckeho práva

- 74 Tretím žalobným dôvodom žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 17 ods. 1 Charty.

a) O existencii obmedzenia výkonu vlastníckeho práva

- 75 Článok 17 ods. 1 Charty základných práv zaručuje vlastnícke právo. Toto právo však nepredstavuje absolútne právo (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 14. mája 1974, Nold/Komisia, 4/73, Zb. s. 491, bod 14, a z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 355), a teda môže podliehať obmedzeniam.

76 V predmetnom prípade prijala Rada napadnuté rozhodnutie s cieľom zmraziť majetok v držbe predovšetkým prvého žalobcu na obdobie dvanástich mesiacov, ktoré možno predĺžiť. Preto prijala Rada na základe rozhodnutia 2011/72, ktorého príloha bola medzičasom zmenená napadnutým rozhodnutím, nariadenie č. 101/2011 obsahujúce reštriktívne opatrenia voči prvému žalobcovi vo forme zmrazenia jeho majetku. Prijatie napadnutého rozhodnutia tak predstavovalo nevyhnutný a určujúci krok k zmrazeniu majetku prvého žalobcu, takže toto rozhodnutie predstavuje samo osebe opatrenie obmedzujúce výkon vlastníckeho práva prvého žalobcu.

b) O podmienkach, po splnení ktorých môže byť obmedzenie výkonu vlastníckeho práva prípustné

77 Článok 52 ods. 1 Charty základných práv jednak upravuje, že „akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v charte [základných práv] musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd“ a jednak, že „za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných“.

78 Z tohto článku vyplýva, že obmedzenie výkonu vlastníckeho práva na to, aby bolo zlučiteľné s právom Únie, musí v každom prípade spĺňať tri podmienky.

79 Po prvé, obmedzenie musí byť „stanovené zákonom“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 2010, *Knaut Gips/Komisia*, C-407/08 P, Zb. s. I-6375, bod 91). Inými slovami, predmetné opatrenie musí mať právny základ.

80 Po druhé, obmedzenie musí sledovať cieľ všeobecného záujmu uznaný tak Úniou. K týmto cieľom patria tie, ktoré sú sledované v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP) a uvedené v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ, a teda podpora demokracie, právneho štátu a ľudských práv, ako aj udržateľný rozvoj rozvojových krajín s hlavným cieľom odstrániť chudobu.

81 Po tretie, obmedzenie nesmie byť neprimerané. Jednak musí byť potrebné a primerané sledovanému cieľu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 30. júla 1996, *Bosphorus*, C-84/95, Zb. s. I-3953, bod 26; *Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia*, už citovaný v bode 75 vyššie, body 355 a 360). Ďalej „podstata“, teda obsah dotknutého práva alebo slobôd, nesmie byť dotknutá (pozri v tomto zmysle rozsudky *Nold/Komisia*, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 14, a *Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia*, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 355).

c) O nevyhnutnosti preskúmania podmienok uvedených v bodoch 79 až 81 vyššie

82 Podľa ustálenej judikatúry, hoci súd Únie rozhoduje len o návrhu účastníkov konania, ktorí sú príslušní vymedziť rozsah sporu, nemôže byť viazaný len argumentmi, na ktoré títo účastníci na účely podpory svojich tvrdení odkazujú, pretože by mohol byť prípadne prinútený založiť svoje rozhodnutie na chybných právnych úvahách (uznesenie Súdneho dvora z 13. júna 2006, *Mancini/Komisia*, C-172/05 P, neuvverejnený v Zbierke, bod 41, a rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 2010, *Švédsko a i./API a Komisia*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb. s. I-8533, bod 65; rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. júna 2007, *Tirrenia di Navigazione a i./Komisia*, T-246/99, neuvverejnený v Zbierke, bod 102, a *Všeobecného súdu* z 8. júla 2010, *Komisia/Putterie-De-Beukelaer*, T-160/08 P, Zb. s. II-3751, bod 65).

83 V danom prípade je na zodpovedanie tretieho žalobného dôvodu založeného na porušení vlastníckeho práva predovšetkým potrebné objasniť, či je splnená prvá z troch podmienok uvedených v bodoch 79 až 81 vyššie, hoci žiadny z účastníkov konania takéto objasnenie Všeobecnému súdu nenavrhol. Ak by

totiž Všeobecný súd pristúpil k preskúmaniu iných podmienok uvedených v daných bodoch bez toho, aby vykonal toto objasnenie, riskoval by, že by svoje rozhodnutie založil na nesprávnych právnych úvahách.

d) O dodržaní podmienky uvedenej v bode 79 vyššie

O otázke, či napadnuté rozhodnutie musí byť zlučiteľné s ustanoveniami rozhodnutia 2011/72

- 84 Tak ako bolo spresnené v bode 79 vyššie, je obmedzenie výkonu vlastníckeho práva prvého žalobcu napadnutým rozhodnutím legálne len vtedy, ak má toto rozhodnutie právny základ. Na preskúmanie, či to tak je, treba najprv určiť, aký vzťah je medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím 2011/72.
- 85 V tejto súvislosti treba uviesť, že ustanovenia článkov 1 až 3 a 5 rozhodnutia 2011/72 obsahujú ustanovenia zmrazenia majetku, ktoré sa vzťahujú na všetky osoby, subjekty alebo orgány, ktoré spĺňajú objektívne kritériá definované v článku 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia. Ide o osoby zodpovedné „za spreneveru štátnych tuniských finančných prostriedkov“ a ich spojencov. Tieto ustanovenia tak upravujú kategóriu osôb, subjektov a orgánov, ktorá je definovaná objektívne, všeobecne a abstraktne.
- 86 Pokiaľ ide o prílohu rozhodnutia 2011/72, táto predstavuje „zoznam osôb a subjektov uvedených v článku 1“. Vo svojom pôvodnom znení však tento zoznam uvádzal zmrazenie majetku dvoch menovite uvedených fyzických osôb podľa ustanovení článkov 1 až 3 a 5 uvedeného rozhodnutia (pozri bod 7 vyššie).
- 87 Ako vyplýva z článku 1 samotného napadnutého rozhodnutia, má toto rozhodnutie ako jediný cieľ zmeniť zoznam pôvodne priložený k rozhodnutiu 2011/72 tak, aby sa do neho zahrnulo ďalších 46 osôb, vrátane prvého žalobcu.
- 88 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie musí byť zlučiteľné predovšetkým s článkom 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72, na ktorom sa zakladá.

O dodržaní ustanovení článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 napadnutým rozhodnutím

- 89 Treba preto preskúmať, či napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka prvého žalobcu, dodržiava ustanovenia článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72, a preto treba najprv určiť význam a rozsah dotknutého ustanovenia na jednej strane a napadnutého rozhodnutia na druhej strane.
- 90 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, ako je uvedené v bode 83 vyššie, že žalobcovia v ich podaniach takéto preskúmanie výslovne nenavrhlí. V záujme zachovania kontradiktórnej povahy konania Všeobecný súd taktiež vyzval účastníkov konania prostredníctvom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania spresniť, „či podľa ich názoru Rada skutočne uplatnila kritériá... článku 1 rozhodnutia 2011/72... v napadnutom rozhodnutí“ (bod 22 vyššie).

– Význam a rozsah článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72

- 91 Ako bolo vysvetlené v bode 3 a pripomenuté v bode 85 vyššie, článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 nariaďuje zmrazenie akéhokoľvek majetku držaného osobami zodpovednými „za spreneveru štátnych tuniských finančných prostriedkov“ alebo ich spojencov. Inými slovami, toto ustanovenie, ktorého znenie je jasné a jednoznačné, uvádza špeciálnu kategóriu skutkových okolností, ktoré môžu mať v tuniskom práve trestnoprávnu kvalifikáciu: nejde o každé správanie, ktoré spadá pod ekonomickú delikvenciu alebo kriminalitu, ale iba o správanie, ktoré možno kvalifikovať ako „spreneveru štátnych tuniských finančných prostriedkov“.

92 Znenie uvedeného ustanovenia okrem toho v plnom rozsahu zodpovedá cieľom sledovaným Radou. Z odôvodnení rozhodnutia 2011/72 totiž vyplýva, že rozhodnutím má byť podporený tuniský ľud v snahe o vytvorenie „stabilnej demokracie“, pričom mu má pomôcť požívať „prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja ich hospodárstva a spoločnosti“. Takéto ciele, ktoré sa nachádzajú medzi tými uvedenými v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ, môžu byť však dosiahnuté zmrazením majetku, ktorých pôsobnosť, ako v danom prípade, je obmedzená na „zodpovedných“ za spreneveru „štátnych tuniských finančných prostriedkov“ a ich spojencov, teda osoby, ktorých správanie mohli narušiť riadne fungovanie tuniských verejných inštitúcií a im priradených orgánov.

– Význam a rozsah napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka prvého žalobcu

93 Ako bolo uvedené v bode 9 vyššie, meno prvého žalobcu bolo napadnutým rozhodnutím zaradené do zoznamu osôb zostaveného podľa článku 1 rozhodnutia 2011/72, ktorých majetok mal byť zmrazený, a to z dôvodu, že „tuniské orgány vedú proti nemu súdne vyšetrovanie“ pre správanie „v súvislosti s praním špinavých peňazí“.

94 Tento dôvod však odkazuje na pojem „pranie špinavých peňazí“, ktorý nie je v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 použitý. Aby uvedené odôvodnenie mohlo spadať pod dôvody podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72, treba prinajmenšom preukázať, že výraz „sprenevera štátnych finančných prostriedkov“, ako je použitý v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 so zreteľom na uplatniteľné vnútroštátne právo, teda tuniské právo, pokrýva alebo prinajmenšom nutne zahŕňa výraz „pranie špinavých peňazí“. Rada však v tomto konkrétnom prípade ani nepreukazuje, ani nedokladá, že jednotlivec môže byť, napriek *prima facie* rozdielnosti medzi pojmami „pranie špinavých peňazí“ a „sprenevera štátnych finančných prostriedkov“, podľa tuniského trestného práva kvalifikovaný za „zodpovedného za spreneveru štátnych finančných prostriedkov“ alebo za spojenca takejto zodpovednej osoby už z jediného dôvodu, a to preto, že sa proti nemu vedie „súdne vyšetrovanie“ v súvislosti „s praním špinavých peňazí“.

95 Kvôli úplnosti možno poznamenať, že „pranie špinavých peňazí“ v rámci práva Únie pokrýva najmä konverziu a vedomý prevod majetku pochádzajúceho z akejkoľvek trestnej činnosti s cieľom utajiť alebo zakryť nezákonný pôvod majetku alebo pomáhať akejkoľvek osobe, ktorá je zapojená do spáchania takejto činnosti, aby sa vyhla právnym dôsledkom svojho konania. Toto vyplýva predovšetkým z definície uvedenej v článku 1 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu (Ú. v. EÚ L 309, s. 15), ktorého znenie v podstate preberá znenie článku 9 Dohovoru Rady Európy o praní špinavých peňazí, vyhľadávaní, zhabaní a konfiškácii ziskov z trestnej činnosti a financovaní terorizmu, otvoreného na podpis 16. mája 2005, podpísaného Európskym spoločenstvom 2. apríla 2009, avšak Úniou zatiaľ neschváleného. Treba však konštatovať, že „pranie špinavých peňazí“ podľa tejto definície nezodpovedá iba tým správaniam, ktoré umožňujú utajiť nezákonný pôvod majetku, ktorý pochádza zo sprenevery štátnych finančných prostriedkov.

96 Z toho vyplýva, že prvý žalobca bol zahrnutý do zoznamu osôb, ktorých majetok mal byť zmrazený podľa rozhodnutia 2011/72, napadnutým rozhodnutím uplatnením iného kritéria, akým je to uvedené v článku 1 ods. 1 tohto posledného rozhodnutia. Tým bolo porušené ustanovenie, ktoré malo byť vykonané napadnutým rozhodnutím, takže obmedzenie výkonu vlastníckeho práva prvého žalobcu týmto rozhodnutím nemohlo byť považované za stanovené zákonom v zmysle článku 52 od. 1 Charty základných práv.

– Tvrdenia žalovanej

97 V snahe spochybníť záver uvedený v predchádzajúcom bode Rada, podporená Komisiou, v podstate tvrdila, že doslovný výklad napadnutého rozhodnutia je vylúčený, keďže sa toto musí naopak vykladať vo svetle skutkového kontextu, z ktorého vychádzalo.

- 98 Na podporu tejto tézy uviedla tri argumenty.
- 99 Prvým argumentom na pojednávaní Rada tvrdila, že dôkazy, na základe ktorých rozhodla zaradiť prvého žalobcu medzi osoby, ktorých majetok mal byť podľa rozhodnutia 2011/72 zmrazený, svedčia o tom, že tento bol považovaný tuniskými orgánmi za „zodpovedného za spreneveru štátnych tuniských finančných prostriedkov“ alebo za spojenca osoby zodpovednej za také skutočnosti.
- 100 Tento argument treba v každom prípade zamietnuť.
- 101 Z dokumentov v spise vyplýva, že meno prvého žalobcu bolo zaradené do napadnutého rozhodnutia po zohľadnení dvoch dokumentov.
- 102 Prvý dokument je správa generálneho riaditeľstva verejnej bezpečnosti Tuniskej republiky z 20. januára 2011 určená vyšetrovacím sudcom Súdu prvej inštancie v Tunise. Zo samotného znenia tejto správy vyplýva, že ide o zoznam „príbuzných a spojencov“ bývalej hlavy tuniského štátu. Na tomto zozname figuruje meno prvého žalobcu.
- 103 Druhý dokument je ústna správa Ministerstva zahraničných vecí Tuniskej republiky adresovaná 29. januára 2011 Delegácií Európskej únie v Tunisku. Táto správa naznačuje, že osoby uvedené v prvom dokumente sú v Tunisku predmetom súdneho vyšetrovania pre „pranie špinavých peňazí v dôsledku zneužitia funkcií a profesijných a sociálnych činností“.
- 104 Z dokumentu uvedeného v bode 102 vyššie síce jasne vyplývajú rodinné väzby prvého žalobcu s bývalou hlavou tuniského štátu. V žiadnom prípade však z neho nevyplýva, že by členovia jeho rodiny boli v Tunisku k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia stíhaní pre „spreneveru štátnych finančných prostriedkov“. Ako bolo uvedené, tento dokument je zoznamom, ktorý len podrobne uvádza „úplné identity“ „príbuzných a spojencov“ bývalej hlavy tuniského štátu.
- 105 Ústna správa uvedená v bode 103 vyššie neuvádza osobitné postavenie prvého žalobcu. Okrem toho sa v nej odkazuje na súdne vyšetrovanie týkajúce sa dvoch kategórií skutočností: operácie prania špinavých peňazí v dôsledku „zneužitia funkcie“ na jednej strane a operácie prania špinavých peňazí v dôsledku „zneužitia profesijných a sociálnych činností“ na druhej strane.
- 106 Hoci uvedená ústna správa uvádza súdne vyšetrovanie týkajúce sa operácií prania špinavých peňazí v dôsledku „zneužitia funkcie“, nespresňuje, či sú predmetné funkcie súkromnej alebo verejnej povahy. Nemožno preto síce vylúčiť, že pri určitých osobách nachádzajúcich sa na zozname prvého dokumentu sa súdne vyšetrovanie uvedené v ústnej správe skutočne týka správania, ktoré možno kvalifikovať ako „pranie špinavých peňazí v dôsledku zneužitia verejných funkcií“, ktorého autori môžu byť správne kvalifikovaní za zodpovedných alebo „spojencov“ zodpovedných za spreneveru štátnych finančných prostriedkov. Všeobecný súd však vo svetle samotných dokumentov uvedených v bodoch 102 a 103 vyššie nedospel k záveru, že takéto správania boli špeciálne vytýkané prvému žalobcovi. Tento záver sa natíska o to viac, že Rada ani nedoložila, ani nenaznačila, že prvý žalobca vykonával verejné funkcie.
- 107 V prípade, že by prvý žalobca bol predmetom vyšetrovania pre pranie špinavých peňazí v dôsledku „zneužitia profesijných a sociálnych činností“, žiadny z uvedených dokumentov okrem toho nenaznačuje, že správania, ktoré sú predmetom vyšetrovania, sú spojené s výkonom štátnej moci alebo s tuniskou verejnou službou.
- 108 Následne nie je možné na základe dokumentov uvedených v bodoch 102 a 103 vyššie dospieť s istotou k záveru, že k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia bolo voči prvému žalobcovi vedené súdne vyšetrovanie pre pranie špinavých peňazí v dôsledku sprenevery štátnych finančných prostriedkov.

- 109 Druhým argumentom Rada tvrdila, že operácie prania špinavých peňazí vytýkané prvému žalobcovi a uvedené v napadnutom rozhodnutí, boli nutne spojené so spreneverou štátnych finančných prostriedkov, keďže dotknutým bol synovec manželky bývalej hlavy tuniského štátu.
- 110 Na podporu tohto argumentu predložila Rada 30. októbra 2012 výtlačok z internetovej stránky tuniského „Vládneho predsedníctva“ z 26. januára 2011, z ktorého vyplýva, že bývalá hlava tuniského štátu, jeho manželka, ako aj „viacerí členovia jej rodiny“ čelili rôznym obvineniam, medzi inými „z protiprávneho získania... hnutelného a nehnuteľného majetku v zahraničí“.
- 111 Z tohto dokumentu, ktorý prvého žalobcu výslovne nemenuje, však nevyplýva, že by určití členovia rodiny bývalej hlavy tuniského štátu, iní ako prvý žalobca, mohli byť k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia kvalifikovaní „za zodpovedných za spreneveru štátnych finančných prostriedkov“, keďže „protiprávne získanie... hnutelného a nehnuteľného majetku v zahraničí“ nie je nevyhnutne totožné so spreneverou štátnych finančných prostriedkov.
- 112 Okrem toho vo svetle úvah uvedených v bode 94 vyššie, ak by aj samotná manželka bývalej hlavy tuniského štátu alebo určití členovia jej rodinného kruhu, okrem prvého žalobcu, mohli byť k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia považovaní za „zodpovedných za spreneveru tuniských štátnych finančných prostriedkov“, Všeobecný súd nemôže bez dôkazov alebo presvedčivých indícií v tomto zmysle dospieť k záveru, že by „operácie prania špinavých peňazí“ vytýkané prvému žalobcovi boli priamo alebo nepriamo spojené so „spreneverou tuniských štátnych finančných prostriedkov“ spáchanou týmito osobami. V opačnom prípade by to znamenalo, že každé eventuálne pranie špinavých peňazí spáchané členmi rodiny bývalej hlavy tuniského štátu je nutne spojené so spreneverou štátnych finančných prostriedkov.
- 113 Z toho vyplýva, že druhý argument Rady musí byť v každom prípade zamietnutý.
- 114 Tretím argumentom vzneseným na pojednávaní Rada tvrdila, že zo svedeckej výpovede tajomníka predsedu vyšetrovacích sudcov na Súde prvej inštancie v Tunise predloženej Všeobecnému súdu 30. októbra 2012 vyplýva, že prvý žalobca bol okrem iného obvinený z „účasti na sprenevere verejným činiteľom alebo činiteľom majúcim obdobné postavenie“. Táto indícia umožňuje podľa Rady dospieť k záveru, že vyšetrovania, na ktoré sa odkázalo v napadnutom rozhodnutí, sa nutne týkali, hoci aj iba nepriamo, skutočností „sprenevery tuniských štátnych finančných prostriedkov“.
- 115 Z tvrdení uvedených na pojednávaní Radou, ktoré boli potvrdené aj advokátom prvého žalobcu, však vyplýva, že sporná svedecká výpoveď nie je datovaná 16. septembrom 2001, ako vyplýva z francúzskeho prekladu, ale 16. septembrom 2011, ako vyplýva z originálu v arabčine. Uvedená svedecká výpoveď je teda zhotovená neskoršie ako napadnuté rozhodnutie. Zákonnosť rozhodnutia o zmrazení majetku sa však musí posudzovať na základe informácií, ktoré mohla mať Rada k dispozícii v okamihu, keď ho vydala (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisija, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb. s. I-7869, bod 168). Preto nemá znenie spornej svedeckej výpovede žiadny vplyv na výklad napadnutého rozhodnutia.
- 116 Okrem toho treba podporne uviesť, že táto svedecká výpoveď nespresňuje, či bol prvý žalobca k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia vyšetrovaný pre skutočnosť v súvislosti so „spreneverou tuniských štátnych finančných prostriedkov“. Uvádza sa v nej len dôvody obvinenia týkajúceho sa prvého žalobcu „vo vyšetrovacej veci pod sp. zn. 19592/1“.
- 117 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretiemu dôvodu založenému na porušení vlastníckeho práva treba vyhovieť a napadnuté rozhodnutie zrušiť v rozsahu, v akom sa týka prvého žalobcu bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o zostávajúcej časti žaloby.

C – O časovom účinku čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia

- 118 Rozsudky, ktorými Všeobecný súd zruší rozhodnutie prijaté inštitúciou alebo orgánom Únie, majú v zásade okamžitý účinok v tomto zmysle, že zrušený právny akt je retroaktívne odstránený z právneho poriadku a je považovaný za nikdy neexistujúci (pozri v tomto zmysle rozsudok Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 35). Nič to nemení na tom, že na základe článku 264 druhého odseku ZFEÚ môže Všeobecný súd predbežne zachovať účinky zrušeného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, body 373 až 376, a rozsudok Všeobecného súdu zo 16. septembra 2011, Kadio Morokro/Rada, T-316/11, neuvverejnený v Zbierke, bod 39).
- 119 V danom prípade treba pripomenúť, že rozhodnutia uvedené v bode 14 vyššie sa obmedzili na nahradenie pôvodného znenia článku 5 rozhodnutia 2011/72 tak, ako je uvedené v bode 6 vyššie, aby sa predĺžil dátum ukončenia uplatniteľnosti opatrení vydaných týmto rozhodnutím najprv do 31. januára 2013, neskôr do 31. januára 2014. Zvyšok znenia uvedeného článku nebol zmenený.
- 120 Tým uvedené rozhodnutia nenahradili zoznam priložený k rozhodnutiu 2011/72, zmeneného a doplneného napadnutým rozhodnutím. Nemali iný účinok ako predĺžiť trvanie uplatniteľnosti opatrení zavedených týmto rozhodnutím. Z dôvodu retroaktívneho účinku zrušenia napadnutého rozhodnutia sa však na prvého žalobcu od nadobudnutia účinku tohto rozsudku hľadí, akoby sa na neho nikdy tieto opatrenia nevzťahovali.
- 121 Ak by tento rozsudok nadobudol okamžitý účinok, chýbal by nariadeniu č. 101/2011, pokiaľ sa týka prvého žalobcu, právny základ a Rada by ho uplatnením článku 266 ods. 1 ZFEÚ musela vo vzťahu k prvému žalobcovi zrušiť. Ten by tak mohol previesť všetky svoje aktíva alebo ich časť mimo Európskej únie, takže by hrozilo nebezpečenstvo, že by účinnosť akéhokoľvek opatrenia na zmrazenie jeho majetku, ktoré by mohlo byť voči nemu nariadené Radou v budúcnosti, mohlo byť vážne a nezvratiteľne ohrozené (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 373).
- 122 So zreteľom na povahu žalobného dôvodu, ktorému bolo vyhovené, by však nebolo možné vylúčiť, že by zaradenie prvého žalobcu do zoznamu priloženého k rozhodnutiu 2011/72 bolo odôvodnené z iných dôvodov ako tých, ktoré sú uvedené v napadnutom rozhodnutí.
- 123 Z uvedeného vyplýva, že analogickým uplatnením ustanovení článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktoré platia pre prípad zrušenia nariadení, treba zachovať účinky napadnutého rozhodnutia do uplynutia lehoty na podanie odvolania, alebo ak bolo odvolanie v tejto lehote podané, do jeho zamietnutia.

O trovách

- 124 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku:

„účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté...“

- 125 Podľa článku 87 ods. 4 rokovacieho poriadku:

„Členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje trovy konania.

Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP a ktoré nie sú členskými štátmi, a tiež Dozorný úrad EZVO, znášajú vlastné trovy konania, ak vstúpili do konania ako vedľajší účastníci.

Všeobecný súd môže rozhodnúť, že aj iní vedľajší účastníci ako tí, ktorí sú uvedení v predchádzajúcich odsekoch, znášajú vlastné trovy konania.“

- 126 V danom prípade treba Radu, keďže v podstatnej časti predmetu konania nemala úspech, zaviazat' na náhradu trov konania, vrátane trov spojených s konaním o nariadení predbežného opatrenia, v súlade s návrhmi žalobcov. Pokiaľ však ide o presnú sumu, ktorú uvádzajú žalobcovia a ktorú by im mala Rada z titulu náhrady trov konania uhradiť, treba pripomenúť, že v prípade sporu medzi účastníkmi konania a na návrh dotknutého účastníka, Všeobecný súd rozhodne o trovách, ktoré sa nahrádzajú žalobcom, formou uznesenia prijatého na základe článku 92 ods. 1 rokovacieho poriadku.
- 127 Ďalej znáša Komisia ako inštitúcia, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník, svoje vlastné trovy konania. Napokon to isté platí pre Tuniskú republiku.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Vykonávacie rozhodnutie 2011/79/SZBP Rady zo 4. februára 2011, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 2011/72/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Tunisku, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka pána Mohameda Trabelsiho.**
- 2. Účinky vykonávacieho rozhodnutia 2011/79 sa vo vzťahu k pánovi Mohamedovi Trabelsimu zachovávajú do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti tomuto rozsudku, alebo ak bolo odvolanie v tejto lehote podané, do jeho zamietnutia.**
- 3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 4. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili pán Mohamed Trabelsi, pani Ines Lejri, pán Moncef Trabelsi, slečna Selima Trabelsi a pán Tarek Trabelsi, vrátane trov spojených s konaním o nariadení predbežného opatrenia.**
- 5. Európska komisia a Tuniská republika znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 28. mája 2013.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Konanie a návrhy účastníkov konania	4
Právny stav	5

A – O prípustnosti	5
1. O rozsahu a prípustnosti žalobných návrhov na zrušenie	5
a) O rozsahu žalobných návrhov na zrušenie	5
b) O aktívnej legitimácii žalobcov	6
2. O prípustnosti ostatných žalobných návrhov	6
a) O návrhoch, aby Všeobecný súd priznal „právo na odpoveď [v prospech prvého a druhého žalobcu]“ a zabezpečil ochranu piatemu žalobcovi	6
b) O návrhoch na uloženie príkazu	6
c) O návrhoch na odklad výkonu	7
d) O návrhoch na náhradu škody	7
e) O návrhoch na zviazanie na zaplatenie sumy mimosúdnych výdavkov	7
B – Zostávajúca časť žaloby	8
1. O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomocí orgánu, ktorý prijal napadnuté rozhodnutie	8
a) Uplatniteľné ustanovenia	8
b) Uplatnenie na predmetný prípad	8
2. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia	9
a) O rozsahu žalobného dôvodu	9
b) O dôvodnosti žalobného dôvodu	9
3. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení vlastníckeho práva	10
a) O existencii obmedzenia výkonu vlastníckeho práva	10
b) O podmienkach, po splnení ktorých môže byť obmedzenie výkonu vlastníckeho práva prípustné	11
c) O nevyhnutnosti preskúmania podmienok uvedených v bodoch 79 až 81 vyššie	11
d) O dodržaní podmienky uvedenej v bode 79 vyššie	12
O otázke, či napadnuté rozhodnutie musí byť zlučiteľné s ustanoveniami rozhodnutia 2011/72	12
O dodržaní ustanovení článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 napadnutým rozhodnutím	12
– Význam a rozsah článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72	12
– Význam a rozsah napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka prvého žalobcu	13
– Tvrdenia žalovanej	13

C – O časovom účinku čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia	16
O trovách	16